

Een echte kerstengel

Helemaal achter op de zolder, weggeschoven in een hoekje, staan drie grote dozen. Het zijn maar heel gewone dozen, zo te zien, van vaalbruin karton. In de ene doos zitten lapjes, in de andere babykleertjes, maar in de middelste doos . . . Nou, als je die openmaakt, dan knipper je met je ogen. Je weet niet wat je ziet. Goud, zilver, stralend rood en fonkelend groen! Bovenop ligt een glazen zeepbel, waarin alles wonderlijk weerspiegelt. O, je zou met allebei je handen diep in die doos willen graven en dan al dat moois door je vingers laten glijden. Toch kun je dat beter niet doen. Er zou iets kunnen breken. Want al die ballen, die sterren, die slingers zijn vliedun en heel teer en heel licht. Er is een zilveren vogeltje bij; dat weegt zo licht als een veertje. Naast dat vogeltje ligt een engeltje. Maar daar vertel ik straks nog meer over. Nu doen we de doos weer dicht.

Kijk eens naar de ramen . . . Daar staan bloemen op van ijskristal. Als de zon er op schijnt, gaan ze flonkeren. Maar als de zon er te lang op schijnt, gaan ze smelten. Dan druppelen ze als tranen langs het glas naar beneden.

Kijk eens naar buiten . . . Daar is alles wit. De huizen hebben dikke donzige daken gekregen en de schoorstenen hebben witte mutsen opgezet. De kinderen op straat hebben ook mutsen op van kleurige wol, en ze hebben dassen om en warme wanten aan.

Midden op het pleintje staat een vreemde witte meneer. Hij heeft koolzwarte ogen en een wortelneus. Zijn mond is een lange lachende streep. Hij heeft een roestige hoge hoed op, gemaakt van een kachelpijp. Een klein jongetje is ijverig bezig knopen aan de jas van de meneer te zetten.

In het huis met die zolder wonen drie mensen. Een vader, een moeder en een klein meisje. Dat meisje is zeven jaar; ze heeft blonde vlechten en blauwe ogen. Ze heet eigenlijk Henriëtte. Dat is nogal een deftige naam, hè? Maar omdat ze zulke lange dunne benen heeft, wordt ze door haar vader altijd Hertje genoemd. Zo zullen wij haar ook maar noemen.

„Vader, wanneer gaan we de kerstboom versieren?” vroeg Hertje.

„Overmorgen,” zei vader. „Nog twee nachtjes slapen.”

„Dan pas,” zuchtte Hertje. „Dat duurt nog zo lang.” Fronsend liep ze de kamer uit. Maar opeens klaarde haar gezicht op. Ze liep vlug naar boven, regelrecht naar het hoekje met de drie dozen. Ze deed de middelste doos open en daar haalde ze iets uit. Nee, niet dat vogeltje dat zo licht woog als een veertje, maar het engeltje. Dat was haar eigen engeltje. Vorig jaar van oma gekregen. Ze hadden het samen uitgezocht. „Hebben engelen ook namen, oma?”, had Hertje gevraagd.

„Jazeker kind,” zei oma toen. We zullen jouw engeltje Gabriël noemen.”

„Wat ben je toch mooi, Gabriëltje,” fluisterde Hertje. „Ik was al een beetje vergeten dat je zo prachtig bent . . . met dat mooie golvende haar, die leuke vleugeltjes en het zilveren bazuintje . . . Je hebt al een heel jaar in die donkere doos gelegen, nu mag je met mij mee. Ik zal een mooi plekje voor je zoeken. Maar waar . . .?” Weifelend stond ze met het engeltje in haar hand.

„Hertje!” riep vader van beneden. „Ga je mee naar de bosvijver, de eendjes voeren?”
„Ja fijn, ik kom zo!” riep Hertje terug. „Weet je wat Gabriël, ik neem jou ook mee.”
Ze stopte het engeltje in de zak van haar mantel. Een warm wollen holletje voor Gabriël, een erg geheim holletje . . . Niemand mocht er iets van weten. Vader en moeder ook niet. Niemand.

Hertje huppelde al vooruit en even laten waren ze in het bos. De sneeuw knerpte onder hun voeten.

„Het is hier nu zo vreemd,” zei Hertje peinzend. „Heel anders dan anders. Het is zo stil . . .!” Ze bleef even staan. „Hoor eens hoe stil het is, vader!”

De bomen stonden roerloos, de grillige takken bedekt met een dikke mollige laag wit. Hertje schudde er even aan en toen gingen ze sneeuwen. En de zon zag er die middag zo geheimzinnig uit. Als een gloeiende oranje ballon hing hij achter de toppen van de bomen. Het was net een betoverd bos.

„Misschien komen we straks de sneeuwkoningin wel tegen,” zei Hertje.

„Wie weet,” antwoordde vader.

Bij de eendjes was het helemaal niet stil. Het was er een gesnater van jewelste. De boswachter had een wak in het ijs gekapt en in dat wak troepten alle eenden samen. Toen de zak met brood bijna leeg was, zei vader: „We zullen even om de vijver heen lopen. Misschien zitten er verderop ook nog eendjes en die moeten ook wat hebben!” Zo nu en dan bleef Hertje even achter en dan haalde ze stiekum het engeltje uit haar zak. Zie je wel hoe mooi het hier is, Gabriël?

Het was al bijna donker toen vader en Hertje thuiskwamen.

„Dat was een fijne wandeling, hè Gabriël?” Hertje stopte haar hand in haar zak. En

toen . . . toen ontdekte ze iets heel vreselijks. De zak was leeg . . . Gabriël was weg . . . ! Het was al veel te donker om nog te gaan zoeken en ze kon er met niemand over praten, want het was een geheim. Hertje ging die avond heel gedwee naar bed.

„Wat heeft ze toch?” zei moeder. „Ze zag er zo triest uit na die wandeling. Is er iets vervelends gebeurd onderweg?”

„Welnee,” zei vader. „We hebben juist erg fijn gewandeld en we hebben nog sneeuwballen gegooid. Nee, er is niets gebeurd.”

De volgende morgen werd Hertje wakker met een raar dof gevoel in haar hoofd. Ze had akelig gedroomd, van verloren engeltjes die buiten in het donker lagen te huilen van de kou.

Ik moet Gabriëltje gaan zoeken, dacht ze. Nu direct, voordat er andere mensen in het bos komen. Vlug kleedde ze zich aan, sloop op haar tenen naar beneden en glipte stilletjes de voordeur uit. Ze ging precies dezelfde weg die ze de vorige dag met haar vader had gelopen. De zon kwam op en kleurde de hemel prachtig lichtroze. Maar daar zag Hertje niets van, want ze keek alleen maar naar beneden. Ze liep heel langzaam en ingespannen tuurde ze naar het witte pad. Haar ogen gingen ervan prikken. Als ze hem nou eens nooit meer terug vond? Dan was er met Kerstmis een leeg plekje aan de kerstboom en dan zouden de sterren en de slingers wel denken: „Waar is Gabriël toch?”

De eenden sliepen nog. Ze zaten aan de kant van de vijver met hun kopjes weggedoken in hun veren. Maar toen ze Hertje hoorden aankomen, werden ze wakker. Kwakend kwamen ze aangewaggeld.

„Ik heb geen brood voor jullie,” zei Hertje spijtig. „Daar heb ik niet aan gedacht. Maar ik heb zelf ook nog niet ontbeten, hoor!”

Toen vroeg ze aarzelend: „Hebben . . . hebben jullie Gabriël soms ook gezien?”

„Kwaak, kwaak,” zeiden de eenden, „kwèèèèk, kwèèèèk.”

Nou ja, dat kon van alles betekenen. Hertje haalde haar schouders op en liep zoekend verder langs de vijver. Misschien kwam Gabriël nooit meer terug. Misschien had iemand hem doodgetrapt en lag hij nu kapot en ellendig onder de sneeuw. De tranen sprongen in Hertjes ogen. Ze veegde ze met haar mouw weer af. Het was maar goed dat ze even bleef staan om die tranen af te drogen, anders had ze Gabriël misschien wel nooit meer teruggevonden. Nu zag ze hem opeens liggen, vlak voor haar voeten.

Een heel klein blinkend wezentje. Ze pakte hem voorzichtig op en veegde de sneeuw van zijn vleugeltjes.

„Gabriëltje,” fluisterde ze. „Gabriëltje, wat fijn dat je weer terug bent. Zul je nu nooit meer weggaan? Nu moeten we gauw naar huis, want . . .”

Wat hoorde ze toch? Een zacht klagelijk geluidje. Hertje keek om zich heen en toen ontdekte ze het eendje. Het zat vlakbij op het ijs. Hertje ging er heen en aaide het over zijn kopje. Het eendje liep niet eens weg.

„Wat is er? Heb je honger? Wat zit je hier eigenlijk gek, waarom ben je niet bij je vriendjes? Oh . . . !”

Opeens begon Hertjes hartje te bonzen van schrik. Nu zag ze waarom het eendje niet wegliep. Het zat met zijn pootjes vastgevroren aan het ijs. Het kòn niet meer weg! Wat erg! Hertje pakte hem met allebei haar handen om zijn lijfje en probeerde hem los te maken. Maar hij zat muurvast.

Ik moet hem helpen, anders gaat hij dood, dacht Hertje. Ze beet op haar lippen. Als ze nou iets scherps had, dan kon ze het ijs misschien lossnijden. Met een takje mis-

schien. Maar het takje knapte af op het harde ijs. Met haar handen het ijs laten ontdooien? Dat ging ook niet. Haar handen werden steenkoud en het ijs bleef keihard. Hertje keek wanhopig naar het eendje, dat kouwelijk in elkaar gedoken zat. Hij mag niet doodgaan, dacht ze. Ik zal mijn vest uitdoen en dat over hem heenleggen. En als ik dan met mijn wanten hard over het ijs wrijf smelt het vast wel.

Over het bospad kwam een jongetje aanlopen, met een sleetje achter zich aan. Bij de vijver bleef hij verbaasd staan kijken. Hij zag een grote rode, gebreide bobbel op het ijs en een meisje, dat op haar knieën daarnaast zat.

„Wat doe je daar?” riep hij.

„Hij zit vast!” riep Hertje terug. „Kom eens helpen!”

„Zielig zeg,” zei het jongetje. Er kwam een dikke denkrimpel boven zijn neus.

„Als je nou zo doet: hhhhhhhhhhh!, dan komt er stoom uit je mond en stoom is warm,” zei hij geleerd, „en dan gaat het ijs smelten.” Laten we het maar eens proberen.”

„Ik heb een zakmes bij me,” zei hij even later. „Als we nou eens . . .”

Hertje en de jongen zwoegden wat ze konden.

„Ik heb zo’n kou aan mijn handen,” klaagde Hertje.

„Dan moet je ze in je mouw stoppen,” zei de jongen.

„Ik heb een engeltje in mijn zak. Wil je het eens zien?” Hertje haalde Gabriël te voorschijn.

„Leuk ding is dat,” zei het jongetje. Zou-ie echt kunnen vliegen? Ik heb een hardstikke-goeie tractor gekregen van Sinterklaas, met rupsbanden . . .”

„O, kijk eens!” riep Hertje opeens. „Hij heeft een paar stapjes gedaan! Hij is los!” Het eendje ging een eindje verderop weer zitten en keek suffig voor zich uit, met doffe oogjes.

„Hij is natuurlijk een beetje ziek van de kou,” zei Hertje, „we nemen hem mee naar huis; dan mag hij lekker bij de kachel zitten.” Ze pakte hem op. Hij was wel erg zwaar.

„Ga maar op de slee zitten, dan zal ik jullie wel trekken,” zei het jongetje flink. Moeder keek verbaasd, toen Hertje thuiskwam met een vreemd jongetje en een ziek eendje. „Waar ben je al die tijd geweest?” Zij bekeek het eendje nauwkeurig.

„Hij is alleen maar bevangen door de kou,” zei moeder. „Maar hij komt wel bij. Gelukkig dat jullie hem gevonden hebben, anders was hij doodgevroren. Jullie hebben hem gered!”

„Eigenlijk heeft Gabriëltje hem gered,” zei Hertje, want als die er niet geweest was . . .”

Daar begreep moeder natuurlijk eerst niets van. Gabriëltje? Tja, dat was eigenlijk een geheim. Maar Hertje heeft toch maar alles verteld.

„Ja, je hebt gelijk,” zei moeder toen, „Gabriël heeft het eendje gered. Daaraan kun je zien dat hij een echte kerstengel is.”

Toen het Kerstmis was, zwom het eendje weer gezond en wel rond bij de andere eendjes. En de kerstengel had een prachtig plekje bovenin de boom. Zijn vleugels schitterden in het licht van de kaarsen.

